

ПРОТОКОЛ

№ 48

гр. Пловдив, 03.02.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ в публично заседание на трети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Галина Гр. Арнаудова

Членове: Радка Д. Чолакова

Велина Ем. Антонова

при участието на секретаря Стефка Огн. Тошева
и прокурора Ат. Г. Янк.

Сложи за разглеждане докладваното от Велина Ем. Антонова Въззивно частно наказателно дело № 20225000600042 по описа за 2022 година.

На именното повикване в 10:00 часа се явиха:

Жалбоподателят (обвиняем) **ВЛ. МЛ. В.** не се явява. Същият с нарочно заявление е посочил, че не желае да се явява и да бъде конвоиран за съдебното заседание пред въззивната инстанция. В тази връзка е налице разпореждане да не бъде конвоиран днес.

За него в съдебната зала се явяват защитниците му – **адв. С. К.**, който представя пълномощно и **адв. И. М.**, с приложено по делото пълномощно, както и резервният защитник – **адв. Н. Г.**.

ПРОКУРОРЪТ: Да се даде ход на делото.

Адв. М.: Да се даде ход на делото.

Адв. К.: Също.

Съдът намира, че не са налице процесуални пречки за разглеждане на делото в днешното съдебно заседание, поради което

О П Р Е Д Е Л И :

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

Докладва се делото от съдията-докладчик.

На страните се разясниха правата по чл. 274 и чл. 275 от НПК.

Адв. М.: Поддържа жалбата. Нямаме искания за отводи към

състава и такива за други доказателства по делото.

Да се даде ход на съдебните прения.

Адв. К.: Поддържам жалбата, подадена от колегата и нямам искания, вкл. за отводи.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам искания за отводи и за други доказателства.

Да се даде ход на съдебните прения.

С оглед становищата на страните, следва да се даде ход по същество не делото, поради което съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ДАВА ХОД НА СЪДЕБНИТЕ ПРЕНИЯ.

Адв. К.: Поддържам изцяло подадената от колегата М. частна жалба и моля да я уважите, като измените мярката за неотклонение на подзащитния ми в по-лека. Развили сме съображения специално за „домашен арест“ със съответните допълнителни мерки – електронна гривна и т.н. По изрично желание на подзащитния ми поставям въпроса като допълнение на искането, че може да се обсъжда и мярка за неотклонение „парична гаранция“ в по-сериозен размер, която едва ли по-зле би обслужила интересите на правосъдието и в частност на обвинението. Тя ще е достатъчна гаранция, че няма да съществува опасността да се отклони или да извърши друго престъпление.

По подадената жалба – опитвахме се още при предходната мярка за неотклонение, да поискаме обяснение, не в този тежък смисъл на думата, да чуем от съда (не се даде отговор на този въпрос от съда в С. 3. и от предния състав на ПАС), когато говорим налице ли са данни по делото, от които да може да се направи обосновано предположение, че обвиняемият е автор на приписваното му деяние, отговор категорични не получихме, а поставихме един специален аспект на този въпрос. Данни за някаво престъпление може да има, но какво е необходимо за този процес. Данните, за да се направи извод за наличие на обосновано предположение, трябва да се отнасят към последното най-тежко повдигнато обвинение срещу него, в случая по чл. 116 от НК. Такива данни няма и Старозагорският съд не се е опитвал да посочи такива данни. Сочи се, че е налице обосновано

предположение, че е автор на престъплението. Да, данни, че е автор на деянието (за престъпление е рано да се говори) убийство има, но дали има въобще някакви данни, от които да се направи обосновано предположение, че убийството, извършено от него, е предумишлено. Това е една работна квалификация, разбира се, но когато се обсъжда толкова сериозен въпрос дали има данни, които да позволяват обсъждането въобще на тази мярка, трябва да бъде докрай прецизно определението. По обвинението по чл. 116 от НК няма въобще никакви данни и ако в хода на обсъждането вие сметете, че има такива данни, моля да ни ги посочите, за да не повтаряме грешката нататък. Няма такива данни. Изцяло става дума за предположение, че това убийство може да е предумишлено. На тази фаза на производството е достатъчно да се намерят данни, от които да се направи обосновано предположение, но как то се обосновава? – по никакъв начин по това дело.

Защо го казвам – мярката за неотклонение „задържане под стража“ във връзка с особените правила, свързани със съдебното минало, с наказуемостта, те могат да се прилагат, защото, когато е обвинен в тежко престъпление, но това предположение трябва да е обосновано и законът е казал изрично, „ако от данните по делото не се установява друго“, т.е., че винаги мярката за неотклонение трябва да бъде „задържане под стража“, ако просто има данни, че е извършено такова престъпление. Не е така, а ако от данните не се установява друго, т.е. че няма такава реална опасност този човек на свобода или при ограничена свобода нито да се укрие, което се обосновава пък с данните за неговата личност, със семейното му положение, с липсата на криминални регистрации, нито пък, че може да извърши друго престъпление. Има, освен него, един единствен жив свидетел на това деяние – неговият брат. Него ли ще започне да кандардисва да говори? Така че, когато говорим дали трябва просто да се презюмира задължително тази мярка – „задържане под стража“, липсва установяването от този елемент от състава на нормата, а именно това, че данните по делото сочат на друго – че няма данни този човек да се укрие или извърши престъпление. Това са всички данни за личност, за семейно положение, за съдебно минало и т. н. с отлична характеристика. Пострадалият е бил точно антипод на неговата личност. Затова считам, че преди да се отговори на тези въпроси за какво престъпно деяние трябва да се направи обосновано предположение, че има данни, трябва да се каже

дали става въпрос за чл. 115 от НК или 116 от НК. Аз твърдя, че в момента само разполагаме с данни за деяние по чл. 115 от НК. След време като се съберат други доказателства, може и друго да се установи, предвид вече развитите от мен съображения.

Отделно, по делото се установява друго, с оглед на това задължителна ли трябва да бъде мярката за неотклонение „задържане под стража“ при това повдигнато обвинение с такава наказуемост. Считам, че има място за изменение на мярката за неотклонение на подзащитния ми и моля да се произнесете в този смисъл.

Адв. М.: Поддържам изцяло становището на колегата К.. Считам, че към настоящия момент не са налице условията на чл. 63, ал. 3 от НПК, тъй като събраните доказателства при разследването говорят, че ако го е имало обоснованото предположение, то е със значително намалена сила. На нас ни предстои много сложен и дълъг процес. Ако мярката за неотклонение е домашен арест с проследяваща гривна няма да има проблем да протича правилно наказателният процес. В този смисъл ви моля да отмените определението на Старозагорския окръжен съд и уважите жалбата ни.

Адв. К.: Когато говорих в първата част на становището си за обосновано предположение по чл. 115 от НК или по чл. 116 от НК, имах предвид следното.

За мен само едно изкуствено повдигнато обвинение по чл. 116 от НК създава предпоставки за осъждане и в този смисъл, ако е предумишлено това деяние, не можем да говорим, че в този процес по-нататък може да се обсъжда неизбежна отбрана, превишаване на пределите ѝ и т.н.

ПРОКУРОРЪТ: Моля жалбата срещу акта на първата инстанция да не бъде уважавана. Споделям част от аргументите на адв. К..

Безспорно е, че всеки магистрат, в т.ч. и прокурорът в производството по чл. 64 и чл. 65 от НПК дължи коментар на обоснованото предположение не само относно базисния състав, но и относно квалифициращите елементи.

Прави впечатление, че първоинстанционните магистрати в това дело са произнесли един твърде лапидарен акт, като в тази връзка и критиките на защитата имат своята съвсем легитимна опора. Това само по себе си не

опорочава мярката за неотклонение като незаконосъобразна, защото тя е вследствие не от богатството на мотивите, а от богатството на фактите по делото. Именно ПАС е бил този, който е коригирал при произнасянето си това по-лаконично поведение на първите инстанции и е правил достатъчно задълбочен разбор и няма как с това защитниците да не са запознати.

На следващо място, във връзка с последната забележка на защитата, че квалификацията предумшлено извършване на убийство изключва възможността да се обсъжда било наличието на афект, било наличие на по-леки квалификации. Считам, че в това не се съдържа никаква особена юридическа логика. Не квалификациите, вменени от прокуратурата, обуславят какъв да е процеса. Фактите, които ще бъдат анализирани в едно потенциално съдебно производство, ще дадат своя отговор и дали е правилна квалификацията и дали е правилно обвинението., т.е. съдът не е обвързан в своята аналитична дейност от повдигнатата квалификация от прокурора.

Така вече стигаме до основното възражение на защитата относно липсата на квалифициращия състав по чл. 116 от НК, свързан с обвинението за предумшлено извършено престъпление. Облекчено е това производство до известна степен, че тъй като не се оспорва от страна на защитата извършване на убийство, и то умишлено, тъй като се твърди, че е налице не деяние по чл. 116 от НК, а деяние по чл. 115 от НК. В тази връзка не се представиха очевидно пред вас никакви аргументи, които да налагат аз да представям контра аргументи въобще за извършването на изпълнителното деяние и дали то покрива признаците на чл. 115 от НК. Поради това и ще се въздържа от някакъв коментар по тази тема, тъй като по делото има достатъчен обем доказателства, свързани с иззети веществени доказателства, с проведени разпити, с извършени експертизи, които по никакъв начин не дистанцират обвиняемия от авторството на убийството. Не съм съгласен обаче със съждението на защитата, че нямало никакви доказателства за предумшлено престъпление, а единствено предположение. Безспорно е, че няма преки доказателства, защото твърдения в тази насока от възможните източници на информация за никаква предварителна подготовка по делото отсъства, но считам, че по делото има достатъчно косвени доказателства, които, когато бъдат съпоставени един спрямо друг, изграждат тази изискуема предумшлена

връзка, която да доведе до извода, че е налице обосновано предположение за съществуването на тази квалификация, а не за категорично доказване, както защитата е предявявала претенции пред първата инстанция.

В тази връзка моля да обсъдите обстоятелствата, които ще поставя на вниманието ви и които не са предположения, а са обективна даденост.

На първо място от офиса е отстранена приятелката на загиналото лице. От там е изпратена далече. На следващо място, от там са изведени и служителите на обвиняемия, които също са били изпратени да чакат отвън, неясно защо, ако той е в такъв панически страх от действията на убийтия. Ако се страхуваш от някого в такава степен, че си парализиран от неговото поведение, ще търсиш присъствието на странични лица, а не да ги извеждаш. На следващо място се оказва, че записите в този момент в този офис не работят. Това не е предположение, а факт по делото. Оказва се, че очевидно оръжието е предварително заредено, тъй като няма доказателства за негово зареждане. На следващо място, моля да обърнете внимание на резултатите от СМЕ, които не знам защо не са били особено коментирани и вижте къде са двете наранявания на убийтия. Смъртоносното е в лявата тилна област, а другото е в горната устна и в засягане на зъби, т.е. касае се за наранявания, които не са произведени лице в лице, което да отговаря на описаното от извършителя, че е тръгнал срещу него. При фронтален изстрел няма как да се засегне устната странично и да се уцели в тила. Обърнете внимание и на извършената по делото техническа експертиза за времето между двата изстрела - 3,22 сек. Това да ви прилича на действие на човек, който стреля при панически страх, а говори за премислени действия и всичко това са обстоятелства, които не са предположения. Всъщност те са факти, които са документирани по делото чрез надлежните доказателствени източници и тези факти говорят за нещо съвсем различно от твърдяното от защитата. Дали то ще бъде категорично доказано е вече въпрос по същество, но достатъчно ли е да представи наличието на обосновано предположение – да, достатъчно е и в тази връзка не може да се твърди, че тази квалификация е произволна.

Обърнете внимание на още нещо, което фигурира по делото – цялото поведение на извършителя след инцидента. Абсолютно хладнокръвно, премерено, подредено - това следва от показанията на всички лица, които

са комуникирали с него непосредствено след убийството. Вижте разпита на полицейските служители. Освен лекото притеснение, което няма как да се избегне, всяко действие е било абсолютно адекватно, логично и подредено.

Ето защо, с оглед изложеното, моля да приемете, че обоснованото предположение за тази по-тежка правна квалификация съществува с пълна сила. Същевременно съществува и реалната опасност от извършване на престъпление. Едва ли има по-тежко престъпление, оставяйки настрана геноцида, от това да отнемеш човешки живот. Самият факт на отнемане, който е свързан с хладнокръвие и премислено действие, очертава всеки автор на подобно действие като такъв с изключително висока степен на обществена опасност, бидейки лишен или пък с по-нисък праг на търпимост спрямо околните. Едва ли е нужни да бъдат излагани повече аргументи, когато се касае за такъв тип деяния.

Адв. К. (реплика): Във връзка с развитите съображения за наличие на данни за престъпление по чл. 116 от НК - първият аргумент беше, че има данни по делото, че приятелката на пострадалия и други служители на офиса не са били в стаята, където е извършено престъплението. Няма данни някой да ги е извел от там или изпратил някъде да вършат нещо. Първо, решавали са лични отношение и има данни по делото, че тази среща в офиса се е състояла след като е било налично конфликтно отношение между брата на обвиняемия и пострадалия и поводът да ги събере двамата в своя офис е бил да ги сдобри.

На второ място, ако и да са били отстранени потенциални свидетели, то е било като просто им е казано да излязат от стаята, но те са били там и всеки от тях е можел да чуе изстрела, както са го и чули. Няма план да лишат местопрестъплението и т.н. Това са пак предположения.

На трето място, когато се говори за двата изстрела и тази подборно отчетена справка за разликата от 3,1 секунди между двата изстрела, нека се види какво е било разположението на тримата. Те са били в три отделни разнопосочни точки и ако първият изстрел е бил встрани и отзад тилно в главата, то е защото вляво от пострадалия се е намирал братът на обвиняемия и той със ставането си да тръгне не е отивал директно ти само към обвиняемия, а се е обърнал с нови закани и заплахи към брат и е бръкнал в джоба си, където наистина се оказва, че има нож, който може да

причини смърт и тогава е произведен този първи изстрел, който се е оказал в тила. Втори изстрел е последвал най-вероятно, защото въпреки нараняването с първия изстрел, пострадалият все още е проявявал висока двигателна активност, т.е. представлявал е опасност и затова е последвал втори изстрел.

ПРОКУРОРЪТ (дуплика): Относно поставения от защитата въпрос относно разположението, безспорно това е обстоятелство по делото, което подлежи на съответния коментар, когато се касае за лицата, присъствали в това помещение, където са произведени изстрелите, но все пак когато се прави интерпретация на фактите, тя следва да бъде съобразена с тези факти. Когато аз описах невъзможността за местоположението на изстрелите, свързани с описанието, че пострадалият е бил нападател, то е било не защото съм си правил едни интерпретации на фактите, които са избирателни или произволни, а защото съм изхождал именно от това, което твърди обвиняемият. В първите си обяснения, които по никакъв начин не е опровергал е казал „Той извади ножа и тръгна срещу мен.“ – не срещу брат му, а срещу него, което предполага, че изстрелите, по логиката на твърденията на обвиняемия, би трябвало да бъдат произведени срещу лице, което върви срещу него правилно разположено, а не странично и именно в тази връзка аз правех своите анализи на фактите, защото ако се приеме, че не е това, което казва обвиняемият, означава, че няма нападение, защото той не е тръгнал срещу него. Ето това е „истината“ по делото, защото защитната теза, която се представи, до известна степен не кореспондира на описанието на събитията, дадено от обвиняемия.

Адв. К.: Тези твърдения не могат да бъдат оправдани с пропуските на извършващия разследването и наблюдаващия прокурор. Не са положили усилия да фиксират събитията, даже с една скица, но когато са предприели повдигане на обвинение за убийство по чл. 116 от НК как поне малко не се замислиха, че убийството става посред бял ден, на обяд, там където гъмжи от народ - на централната улица „Ц. С.“ на гр. С. 3.. Това ли е планът за ликвидиране на един опасен за семейството му човек? Ще го застрелят някъде по пътищата или извън града, още повече, че са работили заедно и са имали много поводи да са заедно. Ще го извикам в офиса на центъра на С. 3. да го убивам? – и върху това трябва да се помисли.

Съдът се оттегли на тайно съвещание.

След тайното съвещание съдът приема за установено следното:

Въззивно наказателно производство по чл. 65 от НПК.

Обжалвано е протоколно определение № 22 от 25.01.2022 г. по ЧНД № 45/2022 г., с което е оставена без уважение молбата на обвиняемия ВЛ. МЛ. В. за изменение на мярката му за неотклонение „Задържане под стража“, взета по ДП № 67/2021 г. по описа на ОСлО при Окръжна прокуратура С. З., в мярка за неотклонение „Домашен арест“.

Като съобрази доводите на страните и след проверка на атакуваното определение на СтЗОС, настоящият съд намира, че същото е правилно и законосъобразно и следва да се потвърди. Изцяло се споделят доводите на първия съд, че и понастоящем са налице всички кумулативно предвидени от закона предпоставки за изпълнение на най-тежката мярка за неотклонение задържане под стража, като изложените мотиви във връзка с наличието на всяка една от тях няма да бъдат преповтаряни. Всъщност пред настоящия съд се навеждат оплаквания, че част от доводите, релевиращи пред първата инстанция не са получили мотивиран отговор от този съд. Макар и без детайлно обсъждане, правилно е било отбелязано, че актуалното към момента обвинение на ВЛ. МЛ. В. е за престъпление с правна квалификация по чл. 116, ал. 1, т. 9 вр. чл. 115 НК. Същото се явява тежко умишлено престъпление по смисъла на чл. 93 т. 7 от НК, за което се предвижда алтернативна санкция доживотен затвор без замяна, доживотен затвор или лишаване от свобода със законоустановен специален минимум на долната граница на това наказание от петнадесет години и максимум от двадесет години. В случая предвидената от законодателя санкционна рамка сама по себе си разкрива и високата степен на обществена опасност и морална укоримост на подобно деяние като вид престъпно поведение, тъй като за него е бил предвиден и по-тежко наказуем квалифициран състав на престъпление. Но дори и да бъде споделена тезата на защитата, изразена пред настоящия съд от защитата, че за вмененото квалифициращо обстоятелство данни няма, то и за състава на престъплението по чл. 115 НК се предвижда наказание лишаване от свобода с висок минимум и максимум, което също разкрива висока степен на обществена опасност и морална укоримост и на по-леко наказуемото деяние като вид престъпно

поведение. Въззивният съд намира, че от доказателствената маса, събрана в хода на разследването, може да се направи извод за наличието на обосновано предположение за авторството на вмененото престъпление, включително и за квалифициращото обстоятелство по т. 9 на чл. 116, ал. 1 НК, с нужния интензитет на доказателствата, необходими в производството, свързано с мярка за неотклонение задържане под стража. От страна на защитата пред настоящия съд не се оспорват данните за наличие на обосновано предположение за по-леко наказуемото престъпление по чл. 115 НК, но се сочи че с напредване на разследването са отпаднали опасностите обвиняемият да се укрие или да извърши престъпление. Не могат да бъдат споделени аргументите на защитата, че на етапа на който се намира разследването, не е налице обосновано предположение за авторството на квалифицирано деяние. Те не намират опора в материалите по делото, в които не се съдържат данни за отбранителни действия докато е налице продължаващо нападението с цел да бъде отблъснато. В тази връзка следва да се каже, че обясненията на В.В. не се последователни за обстоятелството срещу кого е била насочена „агресията“ на пострадалия, нито за това успял ли е последният да извади ножа, който притежавал. Претенциите на обвиняемия за позицията, в която се е намирал спрямо неговия „нападател“ не се подкрепя от показанията на свидетеля М. В., който твърди, че жертвата само „посегнала“ към якето си. Още по-малко намират опора в данните от протокола за оглед на местопроизшествие за открит сгънат нож в джоба на панталона на пострадалия, е не в съблеченото му яке, така както твърди брат на обвиняемия. Изготвените съдебно-медицинска и техническа експертизи също не подкрепят доводите за извършване на убийство по чл. 118 от НК, защото установяват две входни огнестрелни рани в областта на главата на пострадалия С. И. – едната в ляво на тила, а другата над устата в дясната част на горната устна при времетраене между изстрелите малко над три секунди. Съвкупният анализ на установените към момента в хода на разследването факти и обстоятелства подкрепят и вменената на обвиняемия по-тежка правна квалификация. В тази насока е достатъчно да бъдат приведени посочените вече по-горе данни за локацията на огнестрелните рани на жертвата и времето, за което са били произведени изстрелите с предварително заредено огнестрелно оръжие, както и предхождащите

срещата събития по отстраняването на служителите от офиса и изключването на работещите там охранителни камери със звук и изображение –по заповед на обвиняемия. Не на последно място непосредствено след инцидента, отново по негови инструкции, била предприета и смяна на ключалките и сигнално-охранителната техника на заложените къщи, които управлявал, включително и на тази, в която е работила жертвата. Освен това поведението на ВЛ. МЛ. В., след стореното, било организирано и подредено. Не намира опора в материалите по делото и твърдението на защитата, че поводът за срещата на обвиняемия с пострадалия в офиса на първия е било „сдобряването“ на брата на В.В. с пострадалия. По делото са били събрани данни за зародилото се подозрение на обвиняемия за вътрешно фирмено присвояване на злато, в което са били замесени именно пострадалия и неговата фактическа съпруга, като последната (свид. Н.) е била отпратена именно с указания да донесе всички служебни документи, свързани с конкретната дейност. Въззивният съд споделя доводите на СтЗОС по отношение и на преценката на останалите предпоставки, свързани с изпълнение на мярката на обвиняемия, а именно наличие на опасност от извършване на престъпление и от укриване и тяхната адекватна неутрализация само чрез изпълнение на мярка за неотклонение – задържане под стража. Правилно е било преценено, че реална опасност е налице и в двата посочени аспекта при активност на презумпцията по чл. 63, ал. 2, т. 3 от НПК, като по делото са налице данни за опити на обвиняемия да повлияе по неправомерен начин върху нормалния ход на разследването, да респектира свидетели и въздейства на вещи лица, без значение доколко успешно са били реализирани. Изразените от определени свидетели на обвинението опасения в същата насока не са загубили значението си. Опасността от укриване и рецидивираща дейност се извежда и на самостоятелно основание (и без активност на презумпцията по чл. 63, ал. 2, т. 3 НПК) в контекста на каузалните особености на престъпната дейност и в частност употребата на огнестрелно оръжие, напредването на разследването и постигнатата концентрация на обвинителни доказателства, която влияе обратно пропорционално на изкушението от укриване при предвидената от законодателя санкционна рамка. Не без значение са и данните за финансовия ресурс, с който разполага обвиняемият, който би му позволил безпрепятствено да се укрие,

включително и зад граница.

Съвкупният анализ на всичко изложено налага извод, че и на настоящия процесуален етап са налице всички законоустановени предпоставки, визирани в разпоредбата на чл. 63 ал. 1 НПК и най-адекватна за воденото спрямо обвиняемия разследване е мярката за неотклонение „задържане под стража“, която ще способства за бързото му и своевременно приключване. И при преценка на семейните, лични и трудови ангажименти на обвиняемия, не се налага извод, противен на вече направения.

В заключение следва да се каже, че обжалваната мярка за неотклонение се изпълнява при наличието на всички изискуеми предпоставки за това, като са били съобразени обстоятелствата по чл. 56, ал. 3 от НПК и именно тя е в състояние изпълни целите по чл. 57 НПК.

Ето защо, ПАС счете, че обжалваното определение на СтЗОС като правилно и законосъобразно, следва да бъде потвърдено.

Предвид изложеното, Пловдивският апелативен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА протоколно определение № 22 от 25.01.2022 г. по ЧНД № 45/2022 г., с което е оставена без уважение молбата на обвиняемия ВЛ. МЛ. В. за изменение на мярката му за неотклонение „Задържане под стража“, взета по ДП № 67/2021 г. по описа на ОСЛО при Окръжна прокуратура С. З., в мярка за неотклонение „Домашен арест“.

Определението е окончателно.

Протоколът изготвен в с. з.

Заседанието се закри в 10:51 часа.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

Секретар: _____